

עטרת

תפארת

במחיצת רבינו הגדול מרן בעל אילת השחר זצוקללה"ה
טור שבעי מהחברותא הגרמ"י שניידר שליט"א

פרשת
מסעי
♦♦♦
שנת
תשע"ט
♦♦♦
גליון 11

לחיות את חורבן הבית

[וביטא את זה אז "טרערן וויא באבעס - היינו דמעות גסות כמו פולין], וכשהי' מדבר מהגאולה צהלו פניו מרוב שמחה.

ומסיים רבינו, ואנחנו מדברים כל יום מהגאולה, אבל בלי שום רושם, וכן מהצרות רח"ל. אבל אצלו מה שדיבר הוא הי' אז חי ומרגיש ממש, כי כן צריך להיות האדם שכל מה שמדבר יצא מכל הלב ומהרגשו. [ראה בספר ימלא פי תהלתך ח"א עמ' קפ"ד].

[וכהמשך לכך, מספר רבינו, שבסוף ימיו התאונן פעם הרב זצ"ל בפני מרן הגר"ש רוזובסקי זצ"ל ובפני רבינו, ואמר "דער חפץ חיים האט אזיי פיל כוחות אריין געלייגט ביי מיר, און ס'איז גארנישט געווארין פון מיר", פי' החפץ חיים השקיע בי כ"כ הרבה כוחות, ולא נהיה ממני כלום... ואמר רבינו לרב "ס'איז דאך ארויס געקומן פוניבז'ע ישיבה..". הרי יצא מזה ישיבת פוניבז', ונרגע בזה הרב מעט].

החפץ חיים בתפילה

איך נרגיש את החורבן

אך זוהי דרגתם של גדולי ישראל, אך אנו מה נאמר ומה נדבר, היכן ההרגש שלנו, וכי אנו מרגישים שחסר לנו בית המקדש? ובדורות קודמים מספר רבינו שאפילו אנשים פשוטים, היו בוכים ומקוננים על החורבן, והיכן אנחנו?

ובודאי שהרבה משפיע החומר והגשמיות שמתרבה ומתחזק מיום ליום, בכל מיני אופנים, וכמה שאנשים פחות רוחניים, ההרגש על חורבן הבית הוא פחות, כפי שדיבר רבינו בדרשותיו. אך הבעיה היא עוד יותר שחסר אצלנו הבסיס העיקרי, לדעת מה זה בית המקדש, ומה הי' לנו כשהי' בית המקדש, ואז ממילא היינו יודעים ומרגישים את החסרון הנורא.

האם אנחנו באמת מצפים לבית המקדש

על כן נקוה לך ה' אלוקינו לראות מהרה בתפארת עוזך, כך אומר כל א' מאתנו שלש פעמים ביום. מתפלא החפץ חיים האם אנחנו אומרים אמת? וכי באמת אנחנו מרגישים כך, מצפים ומחכים לראות מהרה בתפארת עוזו - בית המקדש, וכיון שלדאבוננו איננו בבחינה זאת, הרי דובר שקרים לא יכון לנגד עיני.

וכך הי' רבינו מרן זצוק"ל מעיר על עוד מקומות בתפילה שאומרים דברים שאינן אמת, כמו כי לישועתך קיוינו כל היום ועוד.

כאן בכה החפץ חיים

ובאמת גדולי ישראל ליבם דווה תמיד על גלות השכינה, ומצפים תמיד לישועה. וכפי שאמר רבינו שסיפר לו חתנו של החפץ חיים הגה"צ ר' מנדל זקס זצ"ל שבימים נוראים הי' מתפלל ביחד

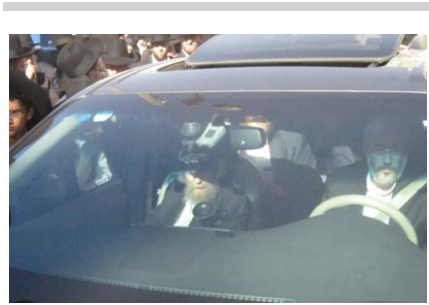
עם החפץ חיים באותו מחזור, [כי לא הי' להם עוד מחזור], ושם לב שבכל התפילה החפץ חיים לא בוכה, רק במקומות שמתפללים על הגאולה עתידה, ועל התגלות כבוד מלכותו ית"ש בעולם, שם הי' מתרגש ובוכה בדמעות, וכן בסדר העבודה ביום כיפור הי' בוכה הרבה.

וכן סיפר לרבינו הרב מפוניבז' זצ"ל שהי' אצל החפץ חיים לפני נסיעתו בפעם הראשונה בשביל ישיבתו למדינת הים, שלשה ימים מהשכם בבוקר עד חצות הלילה, וכל הזמן הוא דיבר רק עמו, [והי' יוצא אתו לתפילות, וכן אכלו ביחד], וכל דבריו היו או על צרות כלל ישראל או בענין גאולה העתידה.

וכאשר הי' מדבר מצרות הכלל, הי' בוכה בדמעות ממש טיפין גסין של דמעות,

ההזדמנות האחרונה, ואמרו שיכנס לאחר שבת, אך כבר היה מאוחר... כי במוצש"ק נסתלק בחטף על הגמרא.

וכן הרה"ג ר' שמחה כהן ז"ל מהמתפללים אצל רבינו, [שהי' מלמד הרבה שנים בת"ת תשב"ר ואח"כ הקים מכינה מצוינת לתלמידים, וזכה לשבחים גדולים מרבינו על היותו מלמד מוצלח מאד], סיפר בנו ר' אי"ש שליט"א ממקורבי רבינו שימים ספורים לפני פטירתו, ביקש אביו מאד להיכנס לרבינו, ונדחקה ג"כ השעה כנ"ל. ואף שאין לנו השגה בדבר זה, מה הרגישו אז, אך רואים ברור שתשוקת הנפש לקירבת אנשים גדולים, וזה נותן לו אושר רוגע ושמחה.

נפרד אחר פטירתו, רבינו בלויית הגרב"צ פלמן זצוק"ל

לראות קדושה מביא שמחה

ונזכרתי במשפט מעניין שאמר פעם רבינו מענין הדומה, כשבנו ארון ספרים בחדר שמתפללים שם, ורצה הנגר לבנות ארון סגור בשביל הספר תורה, [והדגיש רבינו שאינו מייחדו לארון קודש], רצה למדוד את אורך הספר תורה, והיה אז הספר תורה מונח בחדר רבינו על הארון, ונכנס למדוד, ובעודו יוצא מהחדר, חייך. פנה אליו רבינו ושאל למה אתה מחייך? ולא השיב. אמר לו רבינו אני יגיד לך למה אתה מחייך, כי "ראית ספר תורה" וכשרואים ספר תורה זה מביא שמחה, ע"כ.

וכמדומה שמכל זה נוכל אולי להשיג מעט מעין ההרגשה שהי' לכל איש ישראל בבואו אל היכל ה', בית הבחירה, מקום השראת השכינה, שמשם שואבין רוח הקודש. וכמו שכת' תוס' בב"ב דף כ"א ע"א שהיה רואה שם "קדושה גדולה" וכהנים עוסקים בעבודה היה מכוון לבו יותר ליראת שמים וללמוד תורה עכ"ל. הרגשה עילאית שלא שייך לתאר.

והעירני בני הבה"ח אליהו ני"ו שלכא' זה נכלל במאמר חז"ל "שקולה מיתת צדיקים כחורבן בית אלוקינו".

יהי רצון שנזכה באמת להרגיש בצער ואבילות החורבן, ועי"ז נזכה במהרה לראות בבנינו, וכמו שאחז"ל כל המתאבל על ירושלים זוכה ורואה בשמחתה.

ובודאי שלא הכותב זה שראוי לדבר על כך, אך רצוני לשתף את הקוראים הנעלים בהארה שהאיר השי"ת את עיני בימים אלו, וכמדומה שיכול להועיל לנו להתחיל להרגיש מעט מעין דמעין מה זה בית אלוקים, ומקום השראת השכינה.

הנה כל אחד מאתנו נכנס מפעם לפעם אצל אדם גדול, וכך רואים תמיד שיהודי אוהב להיכנס אצל אנשים גדולים.

ובשנתו האחרונה של רבינו זצוק"ל ראינו שעל אף שהי' כבר קשה להאריך עמו בשיחה, וניתנה אפשרות לציבור להיכנס רק לרגע כמימרי', לומר גוט שבת וכדו',

בכל זאת צבאו מאות ואלפים על הדלת כדי להיכנס, מחשובי התלמידי חכמים ועד...

וכל אחד שיצא ראו אושר נסוך על פניו. וכי מה היה לו? אלא עצם הדבר שנכנס אצל רבינו לשניה! האיר כבר את לבו ונפשו, והשמחה ממלאה את כל ישותו.

וכך סיפר לנו רבינו שביציאתו מפולין בקיץ תרצ"ז ליסוע לשווייץ, עבר דרך וורשה, ואמרו לו שמרן הגאון רבי שמעון הכהן שקופ זצוק"ל נמצא שם במרפאה. והלך רבינו לראותו, ואפילו לא ניגש לומר לו שלום, רק הביט בו והלך, [והי' מתאר רבינו את מראה ההוד של הכהן הגדול, שראהו יושב בפרוזדור וממתין לרופא, ונכדו בצידו. וכששאלנו למה לא ניגש רבינו אליו, אמר וכי למה להפריע בפרט במצב כזה שממתין לרופא], וכהנה רבות, רק הבאתי דוגמא.

למדנו מזה שהנפש משתוקקת להארה רוחנית שמרגשת בהיותה בקירבת אנשים גדולים, והארה זו ממלאה את הלב ברוח וגיל.

ליזכות להפרד ממרן לפני הפטירה

ודבר פלא ראיתי כמה פעמים אצל אנשים שעזבו רח"ל את העולם, רצו לפני זה לראות את רבינו, וכמה פעמים לבקשתם בא אליהם רבינו לבקדם.

וכן בימי השבעה על הגאון רבי בן ציון פלמן זצוק"ל סיפרו בניו שבערב שב"ק לפני פטירתו, רצה מאד להיכנס אצל רבינו, ובני משפחתו לא עלתה על דעתם שזו